

Протокол

№

гр. София, 09.11.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **4419** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 15.45 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ – М. В. А. чрез законния си представител В. Д. А. - редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Н., с представено по делото пълномощно.

ОТВЕТНИКЪТ - Директорът на Национална гимназия по древни езици и култури „Св. К. К. Философ“ - редовно уведомен, явява се лично и с адв. С., с представено по делото пълномощно.

СГП – редовно уведомена – не изпраща представител.

СВИДЕТЕЛЯТ П. С. – редовно призован, се явява.

СТРАНИТЕ (поотделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА молба от процесуалния представител на ответника с представени писмени доказателства.

АДВ. Н.: Да се приемат. Водим допуснатия ни свидетел.

СЪДЪТ по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА И ПРИЛАГА представените с молба от ответника доказателства.

ПРИСТЪПИ към разпит на допуснатите свидетели.

В залата се въведе свидетеля.

СНЕМА самоличността на свидетеля:

К. П. Г. – 47 год., българин, български гражданин, неосъждан, без дела и родство със страните.

СЪДЪТ предупреди свидетеля за наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 НК, същия обеща да говори истината.

На въпроси на адв. Н., свидетелят Г. отговори:

Познавам М. А.. Беше мой клиент. Работих с него в терапевтичния комплекс. Беше доведен при мен от родителите си и по негово желание съответно. Работил съм с него от март до юли тази година, по повод този казус.

Като се яви при мен М. беше в състояние на повишена тревожност. Беше много стресиран. Симптоматиката се изразяваше в трудно заспиване, потяха му се ръцете, беше много уплашен от това как ще се развие бъдещето му. Симптоматиката започна да наподобява панически атаки в началото. Беше уплашен, тревожен, стресиран.

Това беше заради начинът, по който е третиран в училището, в което е викан да бъде разпитван в директорския кабинет. Самата случка е като отключващ епизод. Тя е стресовото събитие, довело до неговото състояние.

Каза ми, че е бил викан на разпит в директорския кабинет в присъствие на директора и полицаи за нещо, което не е смятал, че може да се случи и да се стигне до там и че са се държали с него много настъпателно. Беше много притеснен, защото той е в 8 клас, пък е приет в елитно училище и не знае как ще се развие в бъдеще.

Работих с него от средата на март месец до към края на юли като таймингът, който имахме беше 1 път седмично, което е доста. Обикновено работя 2 пъти месечно, но тук беше 4 пъти месечно. Виждах се с него и с родителите му. Един път месечно правех консултация и с родителите му, защото бяха притеснени от това, което се случваше.

Работих по обгрижването на симптома, тоест когнитивно поведенческа парадигма, да овладеем симптома, да намалим нощното будене. Той каза, че има някакъв ефект, но ако се е случвало всеки ден преди юли месец, сега му се случва примерно 1-2 пъти седмично.

Голямото притеснение беше заради несигурността, която изпитваше за бъдеще, несигурност в бъдещето. Не знаеше как ще се развие от тук нататък животът му в контекста, на това, което учи и беше много притеснен от това нещо.

На въпроси на съда, свидетелят Г. отговори:

Не е мислил, че е правил нещо нередно. Не мога да кажа, че си е давал сметка. Не си е давал сметка, че прави нещо нередно.

Не съм му изписвал лекарства.

На въпроси на адв. Н., свидетелят Г. отговори:

Едно от първите неща, за които питам е кога е настъпила промяната. Той не е имал такива симптоматика преди този случай.

От терапията не можах точно да овладеем симптома. Направих така, че епизодите да са по-редки.

М. е интелигентен млад човек, амбициозен, добронамерен, състрадателен. Той е доброволец към Ч. кръст и е емпатичен, загрижен за близките си и за обществото като цяло. Впечатлен съм много от неговата личност.

АДВ. Н.: Нямам повече въпроси.

На въпроси на адв. С., свидетелят Г. отговори:

Разказал ми е дотолкова, доколкото да ми върши работа, като да имам някаква хипотеза как да процедирам с него. По-скоро симптомите, в които изпадаше.

Да, знам случая. Разказа ми, че е бил викан в директорския кабинет на училището, в което е учил, да дава обяснения без родителите му пред полиция и са се държали с него грубо, настъпателно и арогантно.

Каза ми, че се интересувал от някакви неща за училище и е искал информация и за това нещо е викан да дава обяснения.

Аз съм психотерапевт. Не съм прокурор. Разказва това, което аз питам.

Разбрах причината за тази среща и че са го разпитвали и са се държали недопустимо с него. Това е причината да идва при мен.

На въпрос на съда, свидетелят Г. отговори:

Имаше осъзнаване за това, че е нарушил административния ред на училището. Знаеше, че го е направил и че това нещо не е правилно. Морално не мисля.

Смятам, че М. живее в подкрепяща семейна среда и не смятам, че има нужда от внимание. Смятам, че са задоволени базисните му потребности и ценностната му система, благодарение на родителите му, е доста устойчива. Бях много впечатлен от М. в положителния смисъл на думата.

Не мога да говоря конкретно, но той е със силно развито чувство за справедливост и е човек, който не се примирява с нередностите. Това е като косвен извод, който правя.

На въпрос на адв. С., свидетелят Г. отговори:

Не е нормално да е притеснен и разтревожен за административно нарушение. Каза, че е притеснен от вкарването му в директорския кабинет и наличието на полиция и да бъде разпитван.

АДВ. С.: Нямам други въпроси.

Върна се личната карта на свидетеля.

Същият се освободи от залата.

В залата влезе свидетелят.

СНЕМА самоличността на същия:

П. С. С. - 52 год., българин, български гражданин, неосъждан, без дела и родство със страните.

СЪДЪТ предупреди свидетеля за наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 НК, същия обеща да говори истината.

На въпроси на адв. С., свидетелят С. отговори:

Работя към криминална полиция на 09 РУ, инспектор в борба обществени прояви малолетни и непълнолетни. Част съм от детска педагогическа стая, като отговарям пряко за организацията и работата на инспекторите от детска педагогическа стая. Инспекторите на детска педагогическа стая се занимават с противообществени прояви и престъпления, извършени от непълнолетни и малолетни лица. Пряко отговаряме и за всички училища на територията на 09 РУ, в която е и НГДЕК.

В началото на месец март тази година получих резолюция на началник сектор да отговоря на писмо за искане на достъп до обществена информация, което е постъпило в СДВР по електронен път от лице представило се като П. И. П., живущ в [населено място] с телефон и други неща, които не помня. Този г-н желаше всякакви документи да му бъдат предоставени за всички нарушения, които са известни на 09 РУ, какви проверки са правени на НГДЕК, има ли виновни лица, има ли наказания и в тази насока съставени АУАН, предупреждения, протоколи. В тази насока търсеше информация.

Официално е поискал по електронен път от СДВР с бланка, която беше приложена с резолюция за отговор и изпълнение и даден срок със всичките му искания. Тъй като в бланката не беше посочен период на исканите данни, беше предоставен мобилен телефон за връзка. Направих връзка с мобилния телефон, за да мога да чуя г-на и да стиковам нещата и се учудих когато от другата страна чух момчешки глас, на който се представих и в този момент момчешкият глас стана възрастен. Лицето си преправи гласа и започна да ми се кара какъв съм аз да му се обаждам, вместо директно да му отговарям по електронен път, какъв съм такъв самонадеян полицаи, на който той плащал заплатите. Заплашваше ме с уволнение, с незабавни действия, че съм неграмотен и не знам закона, който казва ясно и точно да се отговаря в двуседмичен срок, без да задават излишни въпроси.

В изпълнение на преките ми задължения, работя с 28 училища, едно от които НГДЕК. Направих връзка с г-жа П. и исках работна среща във връзка с получената информация.

Запознах се с г-жа П. на място и че такива искания от това лице са постъпили в много институции. Тя ми показа част от исканията. Направи ми впечатление, че във всичките искания търсеше нещо негативно, лошо, което е сторила НГДЕК.

Тогава, може би за втори или трети път, по телефона ми звънна господинът, който се представя за П. И. П. и аз включих телефона на високоговорител в присъствието на мисля, че е учителят по музика и г-жа П.. Те категорично казаха, че този господин, който се обажда, разпознават, че е техен ученик с име М.. Другите му имена не помня. Помолих господина да се чуем по-късно, тъй като съм зает.

По-късно като се прибрах в районното се обадох и попитах кой е, какво е и му казах, че е ясно, че укрива самоличността си. Аз на П. И. П., [дата на раждане], направих справка. Тогава бях на компютъра. Оказа се, че това лице е починало и не е между живите.

Пак имах разговори с г-жа П. и разбрах, че е лице, което се е представило с друга самоличност, посочил е снимка на военен с униформа и е посочил телефон, на който отговарят лица от пицария в центъра на С.. Не си спомням коя точно пицария.

След като г-жа П. и господинът посочиха, че това е М., може би на следващия ден или след два дни ме покани в НГДЕК. Това беше около 15 март. Покани ме в НГДЕК, където с колегата В. отидохме на срещата и дойде детето М.. За първи път го видях

тогава.

Първоначално се държеше с насмешка, самоуверено. Казваше защо ще го занимават с глупости, какви са тези простотии, нямало нищо общо със случая и типични отрицания.

След като проведох разговор с него, мисля, че го набрах по телефона, който беше посочен за връзка и телефонът иззвъня директно в ръцете на М.. Казах му, че по това си личи, че е П. И. П. и той тогава вече отговори: „Да, аз съм.“

Ръководството на училището го питаха какво става, защо е това нещо и той сподели, че е обиден от някакъв разговор и че искайки тази информация е желал да отмъсти по някакъв начин на училището, че е обиден. Какво точно е обиден, не мога да кажа. Той си знае.

Пожела да напише нещо като сведение, като апел към съучениците, тъй като той е участвал в ученически съвет, може би или нещо от сорта. Собственоръчно написа в присъствие на психоложката как съжалявал, как целта е била друга. Не съм чел. Не ми е работа. Призна си, че атаката е била не срещу учениците, а срещу ръководството на училището, като са цитирани определени преподаватели, личности. Тогава директорката го помоли да направи връзка с родителите си, които да дойдат на място и в мое присъствие майка му или баща /не мога да си спомня/ му го попита дали е виновен и за какво става въпрос и той още веднъж по телефона пред майка си призна, че той е автора на тези писма до много институции.

Не ми е известно дали е написал писма за оттегляне на заявленията си. Аз го посъветвах, че ако прецени, както ги е пуснал, така може да ги оттегли.

Това, което е към СДВР не е оттеглено и аз се консултирах с юриста и както е по закон, съм отговорил на писмо в законоустановения срок. Така, че М. е получил отговор от СДВР в 09 РУ, а от там дали е взет, не мога да кажа.

АДВ. С.: Нямам повече въпроси.

На въпроси на адв. Н., свидетелят С. отговори:

Когато започна срещата родителите му не бяха там. Докато аз бях там, те не дойдоха. Тръгнах си, тъй като ставаше въпрос за вътрешен проблем в училището. От полицейска гледна точка нещата бяха ясни. Аз съм си изготвил отговори. Не смятам, че като инспектор към криминална полиция трябва да говоря с родителите.

Не мога да кажа на колко години беше когато се проведе тази среща. Може би под 18 години беше.

Не е задължително да присъства служител от детска педагогическа стая. Аз съм специалист за работа с деца. Имам педагогическо образование, психолог съм. Завършил съм службата към академия на МВР.

Аз не съм водил разпит. Разпитът е съвсем друго действие.

Провел съм разговор с М. в присъствието на психолог. Той сам реши да напише апел, тъй като видя за какво става въпрос.

Ставаше въпрос за директорката и група учители. Не съм запознат с конкретни имена, фамилии.

Не ставало въпрос за защита на учители. Каза, че исканата информация е с цел, защото е обиден да уязви гимназията. Бил обиден от някаква история в някакво кафе, на която някой му е казал нещо, с което го е засегнал.

Може да е бил учител, може и директор. Не мога да бъда категоричен. Той не ми е споменавал.

Разясних му, че когато има нещо, което не му харесва и не е като хората, може да се обърне към родителите или към ръководството на училището и не е правилно да наказва училището по този начин.

Имаше един господин, мисля, че беше от компютърни престъпления или нещо от сорта. Може би от ГДБОП.

Присъствах на педагогическия съвет.

Помолиха ме, тъй като имаше доста искания, постъпили в други институции, запознах педагогическия съвет с всички институции. Помоли ме ръководството на училището. Аз ги запознах с тези неща, които изложих до тук, като аз нямам отношение към гласуването. След като изложих с какво съм запознат, напуснах залата и не съм присъствал на гласуването. Когато излагах тези неща, имаше страшно много хора в залата. Задавах се страшно много въпроси, тъй като исканията бяха към много институции. Възможно е да са били и родителите. Не съм разговарял с него. Нямам отношение с него и за това не съм разговарял с него и родителите му.

Майка му ми се обаждаше по телефона, за да пита какво са решили на педагогическия съвет и аз ѝ обясних, че не е работа на полицията, а на училището.

АДВ. Н.: Нямам други въпроси.

Върна се личната карта на свидетеля.

Същият се освободи от залата.

СЪДЪТ намира, че следва да изслуша и жалбоподателя М. В. А., поради което за събиране на доказателства

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 15.02.2023 г., от 14.15 часа, за която дата страните уведомени от днес.

ДА СЕ ПРИЗОВЕ жалбоподателят чрез законния му представител В. Д. А. - баща.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 16.33 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: